

EURÓPA ELRABLÁSA

A homlokomra
hajnal se szállat harmatot.

Karomban egy nyaláb
viseltes napsugár,
előttem kő hever,
villám hasal —
csillám-tragédia.

*

Lobogó, érces szél
leng ablakomon
házsor lángol
az ablak előtt.

Lobogó, érces szél —
nem csak az énekben van?

*

Üszkők hevernek,
pernye szálldos —

hét óra lesz
jöhetne már
ki megbocsát.

A múltat félem én
nagyon,
szél jár fogaim közt és
eső kopogtat,
a számon ág hever —
tábortűz után
a tűz helyén.

*

Európai vagyok.
Megszánt és messzi ment a félelem.

A lövészárkokból nyakkendőt kötök.

KALÁSZ MÁRTON

IGÉZŐ NAP

Talán mégsem a kényszerűség
s a véletlen kezésit hozzád,
csak nem vagyok hivalkodó,
sok hivalkodásban szemérmes;
talán mégsem a számítás az,
már mindenre be vagy tanítva,
kényelmemre s bogaraimra,
munkámra — mégsem a véletlen
maraszt veled kifülő őszben
ezen a vad szikárló telepen,

mégsem vas-kényszerzubbonyom,
csillog, de verőfényes ablak,
kékségben, vörhenyben, bizony
én állok az ablakban idelőnt,
nem odaadó árny: én dolgozom,
élőn, nem szaggatva húsemből
a szavakat, külön szerencsés
testiségben megmosva elmém
hívom gondolatom, s kihívom
a bölcsességet, ép megmásulást.

ÁKOMBÁKOM

Orsolyának

Az én lovaim
lányom eldobált papírjain
ősz festékfoltok mögött
ennék a füvet, várják a ködöt

Az én lovaim
konyhaasztalon verik a havat
poroszkálnak, száguldanak

csikorgó vidéken
talányos napsütésben —

Odakinn
a verőfényt nem lódobogás
szélroham üti át
összébb húzódik a gyerekszem
a szárny, melyben öregszem
a világ